

[Ole Vig Jensen]

Jeg skal, hvis der bliver lejlighed til det, senere vende tilbage til styringen af hele dette område, som jeg synes er problemfyldt i dag, men som det er væsentligt også at prøve på at klare af.

Jeg har behov for at sige, da der ikke i denne sammenhæng er sagt meget om de frie skoler og deres betydning, at vi ønsker fra radikal side at understrege, at dem må vi skaffe plads til i dette system. Vi ønsker dem ikke inddraget i systemet i den forstand, det er imod deres natur, men vi må indrette systemet sådan, at der er plads til de frie skoler og de tilbud, som de giver, og som vi ved har haft stor betydning for mange unge i tidens løb og fortsat bør have det.

Må jeg til sidst sige lidt om de to øvrige beslutningsforslag. I venstres forslag er der en række punkter, som vi opfatter som udmærkede svar på den forespørgsel, vi har rejst fra mit parti. Jeg hæfter mig navnlig ved den overensstemmelse, der er mellem venstres og det radikale venstres vurdering af den praktiske erfarings betydning som indgang og motivation for at søge uddannelse. Det bliver ikke mindst her, vi i fællesskab skal gøre en indsats for at hjælpe regeringen og socialdemokratiet på sporet i spørgsmålet om en hensigtsmæssig indretning af erhvervsuddannelserne.

Om CDs forslag må jeg nøjes med at sige – med den korte tid, der er til rådighed – at det vil vi ikke kunne støtte.

Når det gælder regeringens udspil, er vi klar til et udvalgsarbejde, og vi er positive og vil arbejde stærkt med for at få en løsning på de problemer, der også er rejst i ministerens forslag.

Steen Folke (VS):

Der er løbet meget vand i stranden, siden den såkaldte Højbykskitse blev udarbejdet. Siden da er situationen på ungdomsuddannelsernes område blevet mere og mere uholdbar. Bortset fra oprettelsen af EFG-uddannelserne er der ikke sket noget væsentligt, og da slet ikke noget der imødekom visionerne om integration af de mere teoretiske og de mere praktiske uddannelser.

Igennem 1970'erne er der sket en stadig udvanding af de forslag, som skiftende socialdemokratiske undervisningsministre fra hr. Heinesen over fru Ritt Bjerregaard til fru

Dorte Bennedsen har fremsat. Dels er reformideerne blevet mindre og mindre radikale, dels er udformningen af de principielle retningslinjer blevet mere og mere uforpligtende og vag. Jeg tvivler stærkt på, at der kommer noget som helst væsentligt ud af den kommende drøftelse af det regeringsforslag, som vi i dag har til behandling.

Forslaget rummer nogle smukke hensigts-erklæringer vedrørende udbygning af ungdomsuddannelserne, sådan at samtlige unge garanteres tilbud om en ungdomsuddannelse. Dette mål kan vi naturligvis kun støtte, men vi mener ikke, at det foreliggende forslag til folketingsbeslutning vil være tilstrækkeligt til, at en sådan garanti bliver reel. Dertil er forslaget alt for uforpligtende i sine formuleringer, og det opstiller slet ingen løsningsforslag, hvad angår de grundlæggende problemer, som i dag er erkendt inden for de eksisterende ungdomsuddannelser.

Det nytter selvsagt ikke noget at udbygge kapaciteten på EFG-området, hvis man ikke samtidig kommer med konkrete forslag til, hvordan man vil sikre, at alle de, der tager basisårsuddannelsen, vil kunne fuldende deres uddannelse, hvilket forudsætter en praktikplads. Forslaget burde indeholde konkret forslag om, hvordan de fornødne praktikpladser bliver skaffet til veje, eller eventuelt forslag til oprettelse af værkstedsskoler.

Det andet grundlæggende problem for erhvervsuddannelserne er eksistensen af de to konkurrerende uddannelsessystemer, mesterlæren og EFG-systemet, men også her viger regeringen tilbage for at gøre det, som er nødvendigt, nemlig at erstatte mesterlæren med EFG.

Problemet med uddannelsesstøtte løses heller ikke i forslaget. I punkt 12 står der, at det må tilstræbes, at de økonomiske støtteordninger ikke virker forvriddende på de unges valg af uddannelsesstilbud. Betyder det, at regeringen vil sikre en tilstrækkelig uddannelsesløn til alle, eller betyder det blot, at alle skal have det lige dårligt? Jeg er bange for, at det er det sidste, der er tilfældet.

Hvis man mener noget reelt med, at også den store restgruppe, som i øjeblikket ingen uddannelse får, skal sikres en sådan, kan nok så udbyggede studie- og erhvervsvejledningsordninger ikke sikre det. De uddannelsessøgende må have en løn, de kan leve af, så for-